

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D., v právní věci žalobce **J. N.**, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Kolín, Legerova 148, proti žalovanému **Krajskému úřadu Kraje Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2015, č.j. KUJI 40257/2015, sp. zn. ODSH 475/2015 Pe,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu rozhodnutí správních orgánů

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy (dále též „magistrát“) ze dne 6. 3. 2015, č.j. MMJ/OD/19438/2014-33, JID: 38770/2015/MMJ. Tímto rozhodnutím magistrát podle § 123f

odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, zamítl žalobcovy námitky proti záznamům bodů, které byly provedeny na základě v rozhodnutí specifikovaných oznámení Policie České republiky a Městské policie Jihlava, a tyto záznamy potvrdil. Magistrát potvrdil záznamy bodů za jednání spáchaná žalobcem ve dnech 14. 5. 2013, 16. 10. 2013, 4. 1. 2014, 15. 5. 2014 a 17. 8. 2014. Ve čtyřech případech žalobce při řízení motorového vozidla porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, přičemž třikrát se tak dopustil přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu a jednou dle bodu 3. téhož ustanovení. V jednom případě pak žalobce porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Všechna jednání byla projednána v blokových řízeních, pravomocně ukončených uložením pokut. Při kontrole počtu zaznamenaných bodů magistrát vycházel též z kopií jednotlivých pokutových bloků. Tyto porovnal s oznámeními policie o uložení pokuty v blokovém řízení a u všech dospěl k závěru, že uvedené údaje jsou shodné, všechny přestupky byly správně zaznamenány v registru řidičů. Magistrát tak v provedených zápisech bodového hodnocení do žalobcovy karty řidiče neshledal žádné pochybení.

[2] Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí odvolání zejména uvedl, že správní orgán je při zaznamenávání bodů v registru řidičů vázán § 123b zákona o silničním provozu. Zápis bodů se provádí dle přílohy č. 1 zákona o silničním provozu, která nepřipouští žádné správní uvážení. V rámci rozhodování o námitkách proti záznamům bodů správnímu orgánu nepřísluší přezkoumávat pravomocná rozhodnutí zaslaná mu k zapsání bodů za spáchané dopravní přestupky od kontrolních orgánů. Námitky proti těmto rozhodnutím je nutno řešit v rámci jednotlivých sankčních řízení s příslušným správním orgánem. V daném případě byly žalobcovy přestupky pravomocně ukončeny blokovými pokutami. Pokutové bloky obsahují údaje o žalobci. Žalobce je na místě podepsal a tím vyjádřil souhlas se spácháním přestupků i způsobem jejich vyřízení. Žádné z předmětných rozhodnutí nebylo pravomocně zrušeno. Magistrát v řízení postupoval v souladu se správním řádem a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76. K přestupkům žalobce si vyžádal kopie pokutových bloků a údaje na nich uvedené zkontroloval. Žalovaný se se závěry magistrátu ztotožnil. Z pokutových bloků vyplývá, že jméno, příjmení, datum narození a bydliště jsou shodné s údaji žalobce. Pokutové bloky žalobce řádně podepsal, čímž vyjádřil souhlas jednak se správností napsaných údajů, jednak se spácháním přestupku i způsobem jeho vyřízení. Vznese-li řidič námitky proti záznamu bodů, má správní orgán povinnost prověřit, zda existují dostatečné podklady pro daný přestupek. Tak magistrát učinil. Z pokutových bloků žalobce lze prokazatelně vyvodit, že se dopustil přestupkových jednání oznámených magistrátu policií pro účely zaznamenání bodů do bodového hodnocení řidiče. Magistrát se tak řádně zabýval skutkovým stavem věci a pro vydání rozhodnutí si zajistil veškeré potřebné podklady.

[3] K obecně formulované námitce žalobce ohledně popisu jednání žalobce na předmětných pokutových blocích žalovaný po prostudování bloků konstatoval, že popisy jednání jsou vyplněny řádně a jsou dostatečným podkladem pro ověření obsahu oznámení o uložení pokuty a tím i pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče.

[4] Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, které žalobce přiložil k odvolání, je pak pro danou věc irelevantní a nelze z něj vycházet. Žalovaný též

v rozhodnutí magistrátu nenašel žádné pochybení ohledně používání zkratk zákonů či zápisů právních norem. Nepodstatnou byla i námitka poukazující na nesprávné uvádění čárky a tečky za zkratkou „Sb.“

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu. Uvedl, že žalovaný nereflektoval na uplatněné odvolací důvody a nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, případně některé důkazy jednostranně upřednostnil v neprospěch žalobce. Žalovaný též zcela ignoroval rozhodovací praxi jiných správních orgánů ve shodných věcech. Tím narušil žalobcovu právní jistotu.

[6] Konkrétně pak žalobce v první řadě namítl, že ve včas podaném odvolání uvedl, že je doplní o odvolací důvody do deseti pracovních dnů. Na to však správní orgán nereflektoval a nevyzval žalobce k doplnění podaného odvolání. Žalobci dal v tomto ohledu za pravdu i odvolací orgán, který vadný spisový materiál vrátil správnímu orgánu prvního stupně k doplnění konkrétních odvolacích důvodů. Je tedy zjevné, že již magistrát se věcí nezabýval dostatečně a nevzal v potaz veškeré důkazy, které byly součástí spisu.

[7] Žalobce dále uvedl, že žalovaný se nezabýval předloženými důkazními prostředky. Žalobce k odvolání přiložil rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, coby odvolacího orgánu v typově shodné věci. Z tohoto rozhodnutí je zcela zřejmé, že běžnou praxí odvolacího orgánu je i posuzování jednotlivých podkladů – rozhodnutí v blokových řízeních – z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů. Tento odvolací orgán se zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí a následně je označil za nezpůsobilé pro provedení záznamu bodů. Ustálenost stylu práce tohoto odvolacího orgánu vyplývá např. i z jeho rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761. Způsobilostí jednotlivých podkladů se správní orgán zabývá na základě odvolání, v němž odvolatel požaduje provedení takového posouzení a na možnou nezpůsobilost podkladů pro rozhodnutí upozorňuje. Obdobný postup plyne i z rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3, coby správního orgánu prvního stupně. Dle zásady legitimního očekávání by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Krajských úřadů je coby odvolacích orgánů pouze třináct, proto by při rozhodování shodných věcí měla ustálená či alespoň obdobná praxe měla existovat i mezi nimi. V českém právním řádu neplatí zvykové či precedenční právo, zásada legitimního očekávání je však *de facto* zavádí. Rozhoduje-li správní orgán určitým způsobem, je v rozporu s rovností účastníků před zákonem, pokud tentýž správní orgán v jiné místní působnosti rozhoduje a postupuje zcela odlišně.

[8] Žalobce též konstatoval, že v odvolání napadal jednotlivé podklady pro jejich nezpůsobilost pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Žalovaný k tomu uvedl, že tyto podklady posuzovat nemůže. Jedinými důkazy jsou podle něj oznámení od věcně příslušných oddělení policie o spáchání přestupku a vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Takové oznámení nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, jehož se týká, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského

faktoru či z vůle orgánu veřejné moci. Blokové řízení je velmi specifické, toto konstatování však nemůže omluvit nedostatky, které z hlediska zákonných požadavků nese rozhodnutí v něm vydané. V této souvislosti žalobce odkázal jak na rozhodnutí v blokových řízeních, jež dle rozsudku Nejvyššího správního soudu nesplňují dostatečnou individualizaci skutku, tak na rozhodnutí vydané v blokovém řízení, které zákonné požadavky naplnilo. Z toho je zřejmé, že i v blokovém řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se zákonem tak, aby bylo zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo dojít k jeho spáchání, dle jakého ustanovení zákona byl kvalifikován, a jaká zákonná povinnost byla porušena. Z rozhodnutí by též měly být patrný údaje o osobě přestupce. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a se správností rozhodnutí, je naprosto nesprávný. Za správnost rozhodnutí správního orgánu nemůže odpovídat přestupce. Současně po přestupci není možné vyžadovat takovou znalost práva, aby mohl posoudit správnost rozhodnutí a upozornit na případnou nesprávnost.

[9] Žalobce dále poukázal na některé typy nezpůsobilých podkladových rozhodnutí. Nezpůsobilým je tedy např. rozhodnutí, z něhož není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti tak je nedostatečným popis „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“. V situaci porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem pak není dostačujícím popisem přestupku formát „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“ Zde musí být z vydaného rozhodnutí zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla a ne jako spolujezdec. Co se týče popisu místa spáchání přestupku, mělo by na jeho základě být možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci, neboť v takovém případě by měl být přestupce trestán podle zákona o přestupcích a nikoli podle zákona o silničním provozu. Údaje v rozhodnutí by též měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, aby byly zřejmé okolnosti daného přestupku a aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno.

[10] Závěrem žalobce též poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 127/2014, podle něž pro způsobilost podkladového rozhodnutí postačuje jistá zkratkovitost při popisu přestupkového jednání. Tato podkladová rozhodnutí je ovšem třeba posuzovat individuálně a není možné popisy skutku v rozhodnutí paušalizovat. Správní orgán by se měl jednotlivými podklady zabývat tak, aby mohl vyloučit jejich nicotnost či nezpůsobilost.

[11] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[12] Ve vyjádření k žalobě žalovaný v první řadě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K jednotlivým žalobním bodům uvedl, že magistrát vyzval žalobce k doplnění odvolání dne 1. 4. 2015. Žalobce dne 13. 4. 2015 odvolání doplnil. Pokud jde o způsob, jímž byly vypořádány odvolací námitky, žalovaný konstatoval, že tyto byly formulovány obecně bez konkrétní souvislosti k danému správnímu řízení. Žalobcovy přestupky byly pravomocně ukončeny. Body do registru řidičů byly zaznamenány správně dle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu. Magistrát si vyžádal příslušné pokutové bloky k ověření, zda pro

provedení záznamu bodů existují způsobilé podklady. Po prostudování všech pokutových bloků i žalovaný shledal, že popisy jednání na pokutových blocích jsou vyplněny řádně a z hlediska ověření oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a záznamu bodů jsou dostatečným podkladem. Žalovaný uzavřel, že rozhodnutí jiného správního orgánu v jiné věci je pro dané správní řízení irelevantní a nelze jej bez dalšího aplikovat na jiný případ. Každé správní řízení je specifické a vždy je nutné vycházet z konkrétních podkladů pro vydání rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

[13] Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí magistrátu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[14] Soud se v první řadě zabýval namítanou vadou řízení spočívající v tom, že žalobce nebyl vyzván k doplnění odvolání.

[15] Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobce dne 30. 3. 2015 podal odvolání proti rozhodnutí magistrátu ze dne 6. 3. 2015. V odvolání žalobce uvedl, že do 10 pracovních dnů je doplní o konkrétní poznatky ve smyslu vad napadeného rozhodnutí. Dne 1. 4. 2015 magistrát žalobce vyzval k doplnění odvolání. Tato výzva obsahovala všechny formální i materiální náležitosti. Žalobci byla doručena dne 6. 4. 2015. Podáním ze dne 13. 4. 2015, tedy ve stanovené lhůtě, žalobce odvolání doplnil. Dne 17. 4. 2015 magistrát postoupil odvolání se spisovým materiálem odvolacímu orgánu. Žalovaný je obdržel dne 20. 4. 2015.

[16] Již z pouhé rekapitulace průběhu této části správního řízení je zřejmé, že tvrzení žalobce o tom, že nebyl magistrátem vyzván k doplnění odvolání, resp. že magistrát byl k tomuto úkonu přinucen žalovaným, se nezakládají na pravdě. Tento žalobní bod je tudíž nedůvodný.

[17] Pokud jde o další žalobní body, soud v první řadě nastíní závěry plynoucí ohledně problematiky bodového hodnocení porušení povinností stanovených zákonem (§ 123a a násl. zákona o silničním provozu) z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (jeho rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[18] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, je správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).

[19] V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.

[20] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, plyne, že pokutový blok (§ 84 a násl. zákona o přestupcích) není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů pouze tehdy, není-li na něm přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. „*Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena [...]. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku L 4443991. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.*“ Současně Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*[ř]ízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, ať již v podobě rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje.*“

[21] K uvedenému lze dodat, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, publ. pod č. 2838/2013 Sb. NSS, je v zásadě jediným přípustným opravným prostředkem proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení obnova řízení; i ta ovšem přichází u takového přestupku v úvahu jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení.

[22] Na základě tohoto závěru Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, potvrdil, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nelze přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku vyplývající z pokutového bloku.

[23] Již tento samotný souhrn judikatury dává ve spojení s konkrétními okolnostmi nyní souzené věci odpovědi na řadu tvrzení vznesených v žalobě.

[24] Není zejména pravdou, že by magistrát vycházel pouze z oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení. Jak vyplynulo ze správního spisu, na oznámení magistrátu o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvu k odevzdání řidičského průkazu ze dne 21. 8. 2014 zareagoval žalobce tím, že podal námitky proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Námitky byly velmi stručné, žalobce pouze uvedl, že brojí proti veškerým záznamům, především pak proti tomu, jímž bylo dosaženo dvanácti bodů, a současně odkázal na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1004/2000, podle něhož jsou požadavky na formální obsah rozhodnutí vydaného v blokovém řízení naplněny pouze tehdy,

pokud jsou v něm uvedeny všechny zákonem stanovené a na bloku předtištěné údaje. Magistrát postupoval tak, že si k jednotlivým oznámením o uložení pokuty od policie vyžádal stejnopisy příslušných pokutových bloků. Tyto podklady poté vzájemně porovnal z hlediska jejich formy i obsahu a svoje zjištění vtělil do odůvodnění rozhodnutí. Tento postup soud zhodnotil jako souladný se zákonem. Odůvodnění rozhodnutí magistrátu je vůči obsahu námitek zcela přiměřené.

[25] Ani v rámci odvolání (a stejně tak i v žalobě) žalobce svojí argumentací nemířil proti konkrétním nedostatkům toho kterého pokutového bloku. Jeho tvrzení jsou vedena obecným způsobem. Uvádí, jaké náležitosti by rozhodnutí vydané v blokovém řízení mělo mít, a na konkrétních příkladech pak poukazuje zejména na vady týkající se popisu přestupkového jednání, ovšem bez přímé vazby na některý z podkladových bloků vydaných k jím spáchaným jednáním. Takto uplatněným odvolacím námitkám odpovídá obecněji zaměřené odůvodnění rozhodnutí žalovaného, který uzavřel, že bloky obsahují veškeré zákonem požadované náležitosti včetně řádně vyplněných popisů jednání. Není důvodu, pro nějž by se měl žalovaný blíže zabývat argumentací žalobce, že „*popis ve formátu ‚R‘ není ustálenou zkratkou pro překročení rychlosti*“, resp. že „*popis ‚nepřipoután BP‘ [...] neodpovídá příloze zákona o silničním provozu*“, pokud tímto nebo alespoň dostatečně obdobným způsobem není v podkladových rozhodnutích popsán žádný ze skutků spáchaných žalobcem.

[26] Za této situace též nelze žalovanému vytýkat, že žalobcem k odvolání přiložené rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, označil jako „*pro toto řízení zcela irrelevantní*“, neboť přes typovou podobnost spáchaných přestupků jako v případě žalobce v něm lze shledat řadu skutkových odlišností, které znemožňují použití závěrů tohoto jiného správního orgánu ohledně způsobilosti jednotlivých podkladových rozhodnutí na podporu žalobcovy argumentace v nyní souzené věci.

[27] Z výše uvedeného je současně zřejmé, že se oba správní orgány zcela v souladu s citovanou judikaturou zabývaly na základě námitek žalobce způsobilostí jednotlivých rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení pro záznam bodů do registru řidičů (nikoli však již jejich správností). Není tedy pravdivé žalobní tvrzení, že tak nečinily, čímž postupovaly v rozporu s ustálenou praxí jiných správních orgánů a porušily tak zásadu legitimního očekávání.

[28] Soud také ověřil, že všechna oznámení policie o uložení pokuty odpovídají předloženým pokutovým blokům. Tato rozhodnutí vydaná v blokových řízeních pak obsahují všechny zákonem požadované náležitosti a jsou dostatečným podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Všechny bloky jsou vyplněny čitelně a srozumitelně, osoba přestupce je v každém z nich přesně identifikována, spáchaná přestupková jednání jsou popsána stručným, avšak zároveň jednoznačným a individualizovaným způsobem, a to jak uvedením skutkových okolností, tak odkazem na související ustanovení zákona. Všechny bloky jsou též podepsány žalobcem.

[29] Jak uvedeno výše, žalobce nepoukazoval výslovně na vady jednotlivých podkladových rozhodnutí, na jím uváděných a dokladovaných příkladech spíše znázorňoval, jaká by měla či neměla být zákonná praxe. Takto obecně uplatněný žalobní bod lze v daném případě

konfrontovat zejména s blokem ze dne 14. 5. 2013, č. FD/2013 D1511764, neboť v něm popsané jednání se jako jediné z celkového počtu pěti dotčených jednání žalobce, týkalo otázky připoutání bezpečnostním pásem. Přestupkové jednání je v bloku (kolonka 5. *Přestupkové jednání – doba, místo a popis*) popsáno takto: „14. 5. 2013 v 8.55, Tylova, Jihlava, § 6/1a z. č. 361/2000 Sb., nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, JIJ 21-92“; dle kolonky 6. bloku byla pokuta uložena za přestupek dle „§ 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p.“. Takový popis skutku je v blokovém řízení zcela postačující. Je sice stručný, ale výstižně popisuje okolnosti rozhodné pro závěr o spáchání přestupku, a to zcela v souladu se zněním zákonem stanovené skutkové podstaty. K poznámce žalobce nutno uvést, že skutečnost, že se žalobce daného jednání dopustil jako řidič, je patrná již ze samotného odkazu na § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť uvedené ustanovení ukládá povinnost být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem pouze řidiči motorového vozidla.

[30] V ostatních čtyřech případech byl žalobce postižen za překročení nejvyšší povolené rychlosti. Také zde jsou skutky žalobce popsány dostatečně konkrétně, a to v zásadě totožným způsobem, který jako souladný se zákonem shledal i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, na nějž sám žalobce odkazoval. Popisy skutků obsahují všechny okolnosti rozhodné pro závěr o spáchání přestupku.

[31] Soud se tedy ztotožnil se závěrem správních orgánů o způsobilosti předmětných pokutových bloků k záznamu bodů do žalobcovy karty řidiče. Správní orgány postupovaly přesně v limitech své přezkumné působnosti a v souladu s výše uvedeným omezením plynoucím z povahy řízení se též dostatečným a přezkoumatelným způsobem věnovaly námitkám žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

[32] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. V řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, a proto zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[33] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný správní orgán, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náhradu nákladů řízení nepožadoval.

[34] K věci nutno ještě dodat, že v rámci žaloby žalobce navrhl, aby jí soud přiznal odkladný účinek. Soud neshledal tento návrh opodstatněným. Důvody v něm uvedené však shledal relevantními pro případné přednostní projednání věci *ad hoc* dle § 56 odst. 1 část věty za středníkem s. ř. s. Vzhledem k tomu soud rozhodl přímo o věci samé a návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě se již dále nezabýval.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. srpna 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu